

Arrest

nr. 126 144 van 24 juni 2014
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 4 september 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 13 januari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten, en een boeddhistische Tibetaanse te zijn, geboren in Ladakh, India, het land waar u ook altijd gewoond hebt. Uw ouders zijn afkomstig uit Ngari, provincie Utsang in Tibet en kwamen naar India in 1959, toen ze nog kind waren. U ging tot de tiende klas naar de Tibetan Childrens Village School in Ladakh en behaalde uw diploma in januari 2001. U ging naar de elfde en twaalfde klas in de Central School for Tibetans in Mundgod en behaalde daar uw diploma in juni 2003. U studeerde drie jaar bachelor of arts aan het Government College for Girls in Chandigarh. U behaalde uw diploma in juni 2006. U behaalde daarna aan het Government College of Education in Chandigarh een Bachelor of Education. Begin 2007 was u klaar met de studies van Bachelor of Education, en ging u terug naar Ladakh. U zocht werk, maar pas in augustus 2007 ontving u uw diploma wat het moeilijk maakte om werk te vinden. Ook daarna vond u niet direct werk. U ging dan in februari 2008 naar Dharamsala, waar u werk vond in een "nunnery". U gaf er Engelse les aan de nonnen tot augustus 2013. In december 2012 liet u een huis van de dochter van de zus van uw stiefmoeder zien aan een geïnteresseerde koper. Nadien werd u telefonisch bedreigd door haar man, die de Indiase nationaliteit heeft en zei dat u zich hiermee niet moest moeien. Na uw aankomst in België hoorde u dat de zus van uw stiefmoeder, en een jonger, mannelijk familielid werden gevangengenomen op verdenking van mishandeling van een mindervalide familielid van de echtgenoot van de dochter van de zus van uw stiefmoeder. Ondertussen trouwde u op 27 april 2013. Uw echtgenoot woonde bij u in de "nunnery". Tijdens uw universiteitsjaren, en ook daarna, had u last van Indiase mannen die u aanraakten op straat, in de bus en in de bioscoop. U vindt het niet veilig voor vrouwen, vooral Tibetaanse vrouwen, in India. Daarenboven verklaart u dat Tibetanen in India geen rechten hebben en dat u schulden hebt door uw reis naar Europa.

U vertrok op 3 september 2013 en vloog naar Frankfurt in Duitsland, van waar u enkele uren later met de auto naar België reed. U reisde met uw IC, maar weet niet of er een visum in stond, een exit permit en een onbekend document. De exit permit werd bij de controle in de luchthaven afgenomen; de IC en het onbekende document werden u door de smokkelaar afgenomen. U bent België binnengekomen op 4 september 2013 en hebt er dezelfde dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: origineel Green Book, origineel geboortecertificaat, originele certificaten van het beëindigen van uw tiende jaar middelbare school, het beëindigen van uw twaalfde jaar middelbare school, diploma Bachelor of Arts, diploma Bachelor of Education, attest van een maand vrijwilligerswerk dat u deed, en een referentiebrief van uw werk.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart verder in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 3/9/2013. U beëindigde uw tiende schooljaar in Tibetan Village School in Ladakh en deed daarna uw 11de en 12de jaar aan de Central School for Tibetans in Mundgod en behaalde daar uw diploma in juni 2003. Daarna studeerde u drie jaar bachelor of arts aan het Government College for Girls in Chandigarh. U behaalde uw diploma in juni 2006. U behaalde daarna aan het Government College of Education in Chandigarh de Bachelor of Education. Begin 2007 was u klaar met de studies van Bachelor of Education, en ging terug naar Ladakh. U zocht werk, maar pas in augustus 2007 ontving u uw diploma van Bachelor of Education wat het moeilijk maakte om eerder werk te vinden. Ook daarna vond u niet direct werk. U ging dan in februari 2008 naar Dharamsala, waar u werk vond in een "nunnery". U gaf er Engelse les aan de nonnen tot augustus 2013. In april 2013 bent u gehuwd.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p. 4).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u enerzijds dat meisjes in India niet veilig zijn, dat ze op straat, bus, in de cinema worden aangeraakt door jongens en mannen. Anderzijds stelt u dat Tibetanen in India geen rechten hebben. U voegt er aan toe dat u een grote schuld hebt in India, door het lenen van geld voor uw reis naar België. U bent ook een keer telefonisch met de dood bedreigd door de echtgenoot van de dochter van de zus van uw stiefmoeder (CGVS p. 7-11).

Wat betreft de onveiligheid voor meisjes stelt u wel dat u in de jaren dat u universiteit liep op straat en in de bus werd lastiggevallen, en in uw laatste jaar, toen u in een gemengde universiteit zat, ook op de universiteit zelf. U stelt wel dat u als Tibetaanse meer last had van de Indiase mannen, maar geeft zelf voorbeelden van verkrachtingen van Indiase vrouwen (CGVS p. 8-9). Dergelijke zaken, hoewel betreurenswaardig, zijn dus geen gevolg van het feit dat u Tibetaanse bent. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zelf het slachtoffer werd van verkrachting of van een andere vorm van ernstig seksueel geweld. Wat betreft het feit dat Tibetanen geen rechten hebben blijft u bij heel algemene vaststellingen zoals daar zijn dat Tibetanen geen grond of huizen kunnen kopen, dat er problemen zijn om de RC te verlengen of de rantsoenkaart te krijgen, dat Tibetanen slecht worden behandeld. U vermeldt in deze geen persoonlijke ervaringen. U stelt slechts dat indien dit vandaag met een Tibetaan gebeurt, het morgen ook met u kan gebeuren (CGVS p. 10). U stelt duidelijk behalve het gebrek aan rechten geen problemen te hebben met de Indiase overheid (CGVS p. 11). Wat betreft de schuld die u aanging in India om naar België te komen, dient te worden opgemerkt dat dit helemaal geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie. U zou geld gekregen hebben van familie en vrienden om naar hier te kunnen komen (CGVS p. 7). Nergens blijkt uit uw verklaringen dat u daarom een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U werd verder in december 2012 één maal telefonisch bedreigd door de man van de dochter van de zus van uw stiefmoeder zodat u zich niet zou mengen in de problemen rond zijn huis (CGVS p. 10). U had met hem nadien en tot aan uw vertrek geen problemen meer en het betreft dus geen systematische vorm van vervolging (CGVS p. 10-11). U vermoedt slechts dat er misschien iets zou kunnen gebeurd zijn mocht u ter plaatste gebleven zijn. Het feit dat u over deze bedreigingen zelfs niets zei bij DVZ, wijst er ook op dat dit niet de aanleiding was voor uw vertrek (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en 9). Niets lijkt er op te wijzen dat u bij uw terugkeer nu wel problemen zou hebben met de echtgenoot van de dochter van de zus van uw stiefmoeder. Bovendien betreft dit een gemeenrechtelijk incident, zonder banden met de Vluchtelingenconventie, en dient u voor dergelijke intrafamiliale problemen beroep te doen op de bescherming geboden door de Indiase autoriteiten.

De redenen die u aanhaalt zijn dus geen geldige asielmotieven zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Trouwens, het feit dat u stelt dat wanneer u hier een status krijgt, u uw man zou kunnen gaan opzoeken in India, doet nog verder twijfelen aan de ernst van uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade ten opzichte van India (CGVS p. 11).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U verklaart tevens dat er een Nori-stempel in uw IC stond (CGVS p. 4-6).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd maar dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de persoon die u in Duitsland opwachtte en naar België bracht met de wagen, waardoor u deze IC niet kan voorleggen op het CGVS (CGVS p. 5). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. U verklaart trouwens zelf dat u om uw RC terug te krijgen in India, uw IC zou moeten tonen, wat eens te meer aantoont hoe belangrijk uw IC is. U verklaart bovendien dat u reeds in India wist dat u uw IC zou moeten afgeven (CGVS p. 5). U had dus minstens op voorhand een kopie kunnen nemen van deze IC, maar u beweert er geen kopie van te hebben gehad (CGVS p. 6-). U stelt ook dat u niet wist of er al dan niet een visum in uw IC stond, wat weinig geloofwaardig is (CGVS p. 5). U gaf uw IC op voorhand aan de smokkelaar, maar zou niet weten wat deze ermee zou gedaan hebben. U vermoedt slechts dat het iets illegaals is (CGVS p. 5). Dat u, die uw IC zelf aan de controleposten toonde tijdens uw reis, zelfs al moest u het nadien weer aan de smokkelaar geven, zelf niet eens in uw IC keek of bij de controle niet zou gezien hebben of er een visum in stond, is niet aannemelijk (CGVS p. 5). Er zou ook nog een ander document bij geweest zijn, waarvan u totaal niet weet wat het voorstelt. Zelfs al moet u het onmiddellijk aan de smokkelaar teruggeven, u had hem toch kunnen vragen wat het is, of zelf kunnen lezen wat er op dat andere document stond (CGVS p. 5). U beweert ook dat u uw vliegticket, boardingpass en bagagestickers gewoon weggooide bij aankomst. Zodoende hebt u geen enkel bewijs van uw reis naar Europa (CGVS p. 6). Gezien het feit dat u hoger opgeleid bent en verschillende documenten uit Tibet voorlegt, wat aantoont dat u het belang van het voorleggen van documenten bij een asielaanvraag begrijpt, is het vreemd dat u deze documenten niet bewaard hebt.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd hebt, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuwe IC te bekomen, verklaart u enkel dat u niet wist dat u dat kon doen, en dat u er niet op lette dat in de IC staat dat men bij verlies de ambassade kan contacteren om een nieuwe IC te vragen (CGVS p. 6). Gelet op het feit dat u hoger opgeleid bent, goed Engels begrijpt, en uw IC al sedert 2010 in uw bezit had, lijkt het aannemelijk dat u van deze mogelijkheid wel op de hoogte was.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt of kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te

reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde uw 'green book', uw origineel geboortecertificaat, originele certificaten van het beëindigen van uw tiende jaar middelbare school, het beëindigen van uw twaalfde jaar middelbare school, diploma's Bachelor of Arts en Bachelor of Education, attest van een maand vrijwilligerswerk dat u deed, referentiebrief van uw werk merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit en opleidingen, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten: Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be; Fédéral Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>; Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>; MO, "India laat alleenstaande vrouwen aan hun lot over", 22 oktober 2009, te consulteren op <http://www.mo.be/artikel/india-laat-alleenstaande-vrouwen-aan-hun-lot-over>; EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13; EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13; H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7il/india.htm>; Vancouver Courier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>; The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op <http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/427931001tibetans-mcleodganj-exile>; US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>; Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>; "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>; "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_137233_887_l_tibet0613_webwco_ver-O.pdf; "2012 International Religious Freedom Report - Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html; "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011; "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013; "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013; The Guardian, 2 januari 2014,

<http://www.theguardian.com/lifeandstyle/womens-blog/2014/jan/02/death-gang-rape-victim-india-new-years-eve>; "Tot 60 verkrachtingen per dag in India", *Enfance Tiers Monde*, toegankelijk op 24 januari 2014, te consulteren op <http://www.kinderenderdewereld.be/index.cfm?ContentID=878216711>; "Meerdere meldingen van verkrachtingen in India", *De Morgen*, 15 januari 2014.

Verzoekster legt ter terechtzitting nog een nota neer met volgende stukken:
persartikel van *North Gazette*, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China Occupied Tibet", 22 februari 2013, <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
Verklaring die mee ondertekend werd door de ambassade van India te Brussel;
Verklaring van de heer P. D.;
IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014;
Echo of Arunachal, « Aapsu urges caution against refugees wrongdoing », 18 november 2013.

1.3.2. Bij een schrijven van 25 maart 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus "China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" van 25 maart 2014 en COI Focus "China India, De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China" van 25 maart 2014.

1.3.3. Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 6 februari 2014, een "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", UNHCR, februari 2003 en een "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)", van 29 januari 2014.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, de schending van het non-refoulement beginsel en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van het beginsel van non-refoulement; de schending van artikel 3 EVRM; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en de schending van artikel 3 EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (*Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.4. Verzoekende partij vraagt ter terechtzitting de zaak uit te stellen omwille van het laattijdig en onleesbaar karakter van de laatste update van de COI van 11 maart 2014 toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij van 13 maart 2014. Aangezien de verwerende partij deze bijkomende COI niet tijdig heeft overgemaakt, noch -zoals ter terechtzitting kan blijken- in een vorm die na het doorfaxen aan de verzoekende partij nog leesbaar is, wordt de update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 11 maart 2014 uit de debatten geweerd. Verwerende partij bevestigt dat de bijkomende informatie in deze update in casu, niet essentieel is voor de beoordeling van onderhavige asielaanvraag.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.5. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale veronderstelt immers de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook kernelementen in een asielprocedure.

2.5.1. Voorop kan gesteld worden dat er geen betwisting is over verzoeksters naam, geboorteplaats en datum. Verzoekster is geboren op 3 mei 1983 in Ladakh, India (RC) en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India (Green Book).

2.5.2. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoekster te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekster verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerdte identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.5.3. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier niet blijken dat verzoekster de Chinese nationaliteit heeft, noch wordt dit enigszins geadstrueerd. Uit het administratief dossier blijkt dat het Chinese Volksbevrijdingsleger Tibet in 1959 na een jarenlange strijd heeft ingenomen en de Dalai Lama is gevlucht naar India tezamen met minstens 80.000 gewone Tibetanen (COI Focus, CHINA INDIA, De Tibetaanse gemeenschap in India, 12 november 2013). Ook verzoeksters ouders kwamen in 1959 vanuit Tibetaans China naar India (gehoor p. 2) uit vrees voor vervolging omdat ze hun Tibetaanse identiteit niet wilden opgeven.

Aldus is het redelijk te veronderstellen dat de ouders van verzoekende partij bij hun vertrek uit China enkel de Tibetaanse en niet de Chinese nationaliteit bezaten, wat verzoekster tevens bevestigt ("*Hebben uw ouders Chinese identiteitsdocumenten?*" "*Neen*", gehoor p. 3). Evenmin heeft verzoekster enige Chinees identiteits- of nationaliteitsdocumenten gehad (gehoor p. 2). Voorts kan uit de nationaliteitswet van de Volksrepubliek China (*Adopted at the Third Session of the Fifth National People's Congress, promulgated by Order No.8 of the Chairman of the Standing Committee of the National People's Congress on and effective as of September 10, 1980*) niet blijken dat personen geboren in het buitenland uit ouders die vóór hun vertrek uit China niet als Chinezen geregistreerd stonden, de Chinese nationaliteit hebben of kunnen krijgen. Noch verzoekende partij, noch verwerende partij brengen elementen aan die dergelijke bewering kunnen ondersteunen dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Evenmin wordt aangetoond dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit zou hebben op basis van haar in Tibetaans China geboren ouders nu deze in 1959

door hun vertrek naar India net de legitimiteit van de Chinese autoriteiten weigerden te erkennen en hun Tibetaanse nationaliteit niet wilden opgeven. Integendeel de ouders van verzoekende partij hebben in India de autoriteit van de Dalai Lama herbevestigd door zich bij de Tibetaanse overheid in ballingschap te registreren als van Tibetaanse nationaliteit. De Tibetaanse nationaliteit geniet echter geen internationale erkenning. Daargelaten dat noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift informatie aanbrengt waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming, is verzoekster geen Chinese en dient de asielaanvraag dan ook niet te worden beoordeeld ten opzichte van de Volksrepubliek China.

2.5.4. Verzoekende partij zegt dat ze de Indiase nationaliteit niet heeft verworven niettegenstaande ze in 1983 in India uit Tibetaanse vluchtelingen is geboren en zij (*de jure*) de Indiase nationaliteit kan genieten. Uit de door verzoekster neergelegde Indiase documenten kan inderdaad blijken dat ze de Indiase nationaliteit niet bezit. Verzoekster beschikt wel over een legaal verblijf in India wat blijkt uit haar *Registration Card (RC)* en een *Identity Card (Yellow Book)*.

2.6. Ter terechtzitting wordt dan gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoekster (*de jure*) de Chinese nationaliteit zou kunnen bezitten. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de "problematiek en de cumulatieve voorwaarde" van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.7. Zoals ter terechtzitting ook gesteld werd, dient aangezien verzoekende partij geen nationaliteit aantoonde, India te worden beschouwd als het land van gewoonlijk verblijf en is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. Ter terechtzitting betogen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen enkele nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonde vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

2.8. Verzoekende partij blijft betwisten dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen. Dit kan niet blijken uit verzoeksters asielrelaas. Verzoekster heeft steeds een legaal verblijf gehad in India zoals ook kan blijken uit haar RC. Verzoekster kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (COI Focus "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals"). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar geleden gevestigd in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan

voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) neergelegd ter terechtzitting is in deze zin irrelevant nu verzoekster niet wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en kan blijken dat deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte en onvolledige landeninformatie wellicht aangezien de zaak niet actueel is en dateert van 30 september 2004. Verzoekster blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging te meer nu uit het relaas van verzoekende partij blijkt dat haar familieleden een leven hebben uitgebouwd en zij bovendien niet op eenzelfde plaats wonen en dus desgewenst wel elders kunnen wonen in India of aldaar hun economische activiteiten uitvoeren. Verzoekende partij blijft ook op dit punt theoretisch.

2.9. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.9.1. Daarenboven kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelij, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

2.9.2. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Het respect voor het principiële verbod van directe en indirecte refoulement kan *in casu* ook blijken, te meer nu verzoekster zelf niet afkomstig is uit China en dus te betwijfelen valt of China haar al zou toelaten tot het grondgebied. Daar waar verzoekster een internetbericht "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft verzoekster in het CGVS-gehoor zelf nooit gesteld dat ze deportatie vreesde naar China. Verzoekster voegt aldus argumenten toe in beroep die louter theoretisch zijn.

2.10. Verzoekster meent dat haar situatie in India zorgwekkend was. Voorop kan blijken dat de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de updates bevestigen "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele

leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book). Haar familie heeft zich in India gesetteld, zij hebben van de Indiase overheid grond ontvangen om te bewerken en in hun onderhoud te voorzien (zie CGVS-gehoor) en verzoeksters vader is leerkracht in een Tibetaanse school. Verzoekster, haar ouders en echtgenoot hebben steeds ongemoeid en veilig in India verbleven. Verzoekster genoot ook hogere scholing aan het college en heeft een jaar bachelor of arts (onderwijs) gevolgd. Verzoeksters echtgenoot heeft zijn eigen economische activiteiten.

2.10.1. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Immers verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Ze huwde, woonde en werkte zonder problemen in India. Verzoekster verklaart dat India niet veilig is voor vrouwen en Tibetanen gediscrimineerd worden. Verzoekster toont niet aan dat de situatie van vrouwen in het algemeen of van Tibetaanse vrouwen in het bijzonder in India van die aard is dat zij hiervoor het land dienen te ontvluchten en asiel moeten aanvragen. Indien mogelijk is dat verzoekster ongepast werd aangeraakt op de bus en aan de universiteit, dan is dit op zich onvoldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De overige argumenten (huis aankopen/geen job bij de Indiase overheid) blijven vaag en algemeen. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.11. Waar verzoekster nog beweert dat ze niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Ze heeft haar familie en echtgenoot die legaal in het land verblijven, achtergelaten. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoekster niet kan terugkeren naar India en haar gezin in India. Verzoeksters bewering dat ze haar documenten heeft afgegeven aan de smokkelaar kan niet overtuigen nu verzoekster legaal reisde en dus niet afhankelijk was van een smokkelaar. Het is niet aan de commissaris-generaal om aan te tonen dat verzoekster kan terugkeren naar India. De door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoekster de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de TCA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikten. Verzoekster toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 24 en 25) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoekster. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekster legaal het land verliet – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.12. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.14. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.15. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK